

Sygn. akt I ACa 997/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Agnieszka Sołtyka (spr.)
Sędziowie:	SSA Danuta Jezierska SSA Marta Sawicka
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Węgrowska-Płaza

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2015 r. na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. C. i P. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 27 października 2014 r., sygn. akt I C 1047/12

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,**

3. **przyznaje adwokatowi K. G. od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Szczecinie kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

SSA Danuta Jezierska SSA Agnieszka Sołtyka SSA Marta Sawicka

Sygn. akt: I ACa 997/14

UZASADNIENIE

Powódka Bank (...) Spółka Akcyjna w W. domagała się zasądzenia na swą rzecz solidarnie od M. C. i P. C. kwoty 80 321,78 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, które na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych wynosiły 25% w stosunku rocznym, liczonym od kwoty 80

321,78 zł od dnia 13 lipca 2012r. do dnia zapłaty, a nadto kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwani nie wykonali zobowiązania spłaty pożyczki udzielonej przez powódkę na podstawie umowy nr (...) z 18 października 2010r. W związku z tym powód w piśmie z 28 maja 2012r. wezwał pozwanych do dobrowolnego spełnienia świadczenia, pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. Pomimo wezwania pozwani należności nie uiszcili. Wysokość dochodzonych odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP wynika z § 14 ust 2 i 3 wskazanej umowy.

Pozwani M. C. i P. C. wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pełnomocnika K. G. kosztów zastępstwa adwokackiego udzielonego z urzędu, przy jednoczesnym złożeniu oświadczenia, że nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

Wyrokiem z dnia 27 października 2014 r. Sąd Okręgowy Szczecinie zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda Banku (...) S.A. w S. kwotę 80 321,78 zł z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 13 lipca 2012 r.; zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 4017 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu i kwotę 3617zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz zasądził od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Szczecinie na rzecz adw. K. G. kwotę 3600 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. C. była znajomą A. W.; przez niego poznała K. W. (aktualnie K. W.), który współpracował z J. N.. W tym czasie J. N. podjął działania zmierzające do pozyskania możliwie największego kapitału, głównie od osób z którymi wcześniej utrzymywał kontakty gospodarcze i towarzyskie. K. W. ściśle współpracował z J. N. pomagając mu pozyskiwać środki finansowe. Mechanizm działania polegał, między innymi, na naklonieniu osób trzecich do zawarcia umowy pożyczki albo kredytu w instytucjach finansowych, w których J. N. był znany jako pośrednik kredytowy lub doradca finansowy, a następnie ostatecznie przekazaniu ich J. N.. Pożyczkobiorcy z takiej transakcji mieli odnieść określoną korzyść odpowiadającą części pożyczonej kwoty zazwyczaj 15-20%. Dług miał być spłacany przez J. N. lub jego współpracownika.

P. i M. C. uzgodnili z K. W., że zawrą umowy pożyczki i kredytu w banku (...) S.A. a uzyskane w ten sposób środki pożyczą K. W., który miał je przekazać J. N.. P. C. i M. C. z pomocą K. W. i za jego pośrednictwem złożyli datowane na 16 października 2010r. wnioski o udzielenie im przez Bank (...) S.A. pożyczki wysokości 55 000 zł z terminem spłaty w ciągu 60 miesięcy. M. C. podała, że posiada zadłużenie w wysokości 5148 zł i miesięcznie uiszcza ratę w wysokości 184 zł. Pozwana zataiła przed bankiem, że w tym samym czasie starała się o kredyt w Banku (...) S.A. na kwotę 40 000 zł.

W zaświadczeniu o zatrudnieniu pozwana podała, że uzyskała w ostatnich trzech miesiącach dochód w wysokości 3221,91 zł, a pozwany oświadczył, że jego dochody za taki sam okres wynoszą 1317 zł.

W przypadku, gdy osoba ubiegająca się o udzielenie pożyczki ekspresowej w (...) S.A. nie jest klientem banku i nie jest przelewane na jej konto wynagrodzenie – powodowy bank wymagał, aby przedstawiła zaświadczenie o zarobkach.

Weryfikacja zdolności kredytowej klienta oraz decyzja o przyznaniu pożyczki jest procesem, w którym zaangażowanych jest wiele osób oraz specjalistyczne systemy komputerowe. Nie ma możliwości, aby tego typu decyzję podjęła jedna osoba, po samodzielnie przeprowadzonym postępowaniu weryfikacyjnym. Sytuację taką eliminuje już choćby fakt, że umowę pożyczki podpisują dwie osoby, kompetentne do składania oświadczeń w imieniu banku. Nadto, umowa pożyczki oraz ocena zdolności kredytowej sporządzane są przez inne zespoły pracowników powodowego banku.

Na podstawie umowy nr (...) z 18 października 2010r., zawartej w S. w pierwszym oddziale Banku (...) S.A., M. C. i P. C. powódka przyznała tytułem pożyczki 63 580 zł. Bank był reprezentowany przez A. M. i T. K. – managerów do spraw sprzedaży. Pożyczka została udzielona do dnia 30 października 2015r. Odsetki zostały ustalone według zmiennej stopy procentowej na 14,89% przy stopie bazowej banku wynoszącej 9,74%; marża banku wynosiła 5,15%. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 30,64% w stosunku rocznym. Pozwana w dniu zawarcia umowy pożyczki złożyła również deklarację zgody na objęcie ochroną ubezpieczeniową. Prowizja za udzielenie pożyczki oraz łączna wysokość składek ubezpieczeniowych w kwocie 8580 zł pobrana została przez powodowy bank z kwoty pożyczki.

Pozwani zadeklarowali, że pożyczka zostanie przeznaczona na cele konsumpcyjne – 39 295,04 zł i materiały do odnowienia nieruchomości – 15 704,96 zł. Całkowity koszt pożyczki w dniu zawarcia umowy wynosił 46 695,53 zł, z czego odsetki – 38 115,53 zł.

W dniu zawarcia umowy pożyczki wystawiona została przez R. B. faktura VAT na kwotę 15 704,96 zł.

Zgodnie z umową wypłata pożyczki miała nastąpić w formie bezgotówkowej na dwa rachunki bankowe oddzielnie podane dla kwoty 39 295,04 zł i 15 704,96 zł.

Splata pożyczki miała następować w ratach annuitetowych (równe raty kapitałowo odsetkowe). Raty w wysokości, w dniu zawierania umowy, 1695,35 zł miały być spłacane co miesiąc w 30 dniu miesiąca.

W przypadku braku spłaty zadłużenia, wierzytelności banku z tytułu niniejszej umowy miały być pokrywane według następującej kolejności: koszty windykacyjne; opłaty za upomnienie; prowizje i opłaty bankowe; odsetki od kapitału przeterminowanego lub od zadłużenia przeterminowanego od dnia złożenia w sądzie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu przez bank tytułowi egzekucyjnemu ewentualnie od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności banku z tytułu niniejszej umowy; wymagane odsetki za okresy obrachunkowe; kapitał przeterminowany; kapitał.

Bank zastrzegł sobie możliwość odstąpienia od umowy, między innymi, w przypadku ujawnienia okoliczności nieznanych mu w dniu podpisywania umowy, które stanowią zagrożenie dla terminowej spłaty pożyczki.

Pozwani w dniu zawarcia umowy pożyczki złożyli bankowi oświadczenia o poddaniu się egzekucji na podstawie tytułu wystawionego przez powodowy bank na podstawie art. 97 ust 1 i 2 Prawa bankowego do kwoty 127 160 zł. Powódka mogła wystąpić o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności nie później niż do 30 października 2018r.

W dniu 18 października 2010r. tytułem uruchomienia pożyczki powódka przelała na rachunek M. C. 55 000 zł. Wskazana kwota została przelana na rachunek, na który winny wpłynąć zgodnie z umową środki w wysokości 39 295,04 zł. Tego samego dnia z konta została wypłacona gotówką kwota 55 000 zł.

Splata rat pożyczki następowała regularnie do stycznia 2011r. Po tej dacie pożyczka przestała być spłacana.

W celu restrukturyzacji zadłużenia, które na dzień 7 czerwca 2011r. wynosiło 64 401,88 zł w tym: kapitał 61 369,39 zł, odsetki naliczone wyłącznie do dnia 26 maja 2011r. – 3032,49 zł - strony postanowiły zawrzeć porozumienie. Na podstawie tego porozumienia strony uzgodniły, że zadłużenie będzie spłacane w 49 ratach miesięcznych w wysokości po 2 099,13 zł każda, płatnych do 30 dnia każdego kolejnego miesiąca począwszy od miesiąca października 2011r. W pierwszej kolejności miały zostać spłacane koszty, następnie odsetki, a na końcu kapitał. W przypadku braku spłaty w terminach określonych porozumieniem powstałe zadłużenie traktowane miało być jako przeterminowane. Od przeterminowanego kapitału bank zastrzegł sobie prawo pobierania odsetek maksymalnych.

Pozwani nie podjęli spłaty pożyczki zgodnie z ww. porozumieniem.

W piśmie z 6 grudnia 2011r. pozwani zwrócili się do powódki o wstrzymanie naliczania odsetek karnych od niespłaconych w terminie rat kredytowych oraz wstrzymanie wszelkich czynności windykacyjnych. Pozwani wyjaśnili,

że środki z zawartej umowy pożyczki zostały przekazane J. N., który podstępnie nakłonił ich do zawarcia tej umowy. Wyjaśnili, że przekazanie pieniędzy nastąpiło w oparciu o umowę pożyczki zawartą z J. N., który zobowiązał się spłacać kolejne raty; czynił tak jedynie przez kilka miesięcy. Pozwani oświadczyli, że nie są zainteresowani restrukturyzacją zadłużenia.

W oświadczeniu z 27 grudnia 2011r. pozwani oświadczyli powódce, że uchylają się od skutków prawnych oświadczenia złożonego 18 października 2010r. w formie umowy pożyczki gotówkowej nr (...), zawartej w pierwszym oddziale powodowego banku w S.. Podstawą prawną tego oświadczenia stanowić miały przepisy art. 86 w zw. z art. 84 § 1 w zw. z art. 88 § 1 k.c. Pozwani wyjaśnili powódce przyczyny, dla których złożyli wskazane oświadczenie.

W dniu 30 grudnia 2011r. bieżące wymagalne saldo zadłużenia wynosiło 6 224,95 zł. Stan ten był podstawą skierowania do pozwanych wezwań do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy. W związku z zaprzestaniem spłaty rat pożyczki z 18 października 2010r. powódka w piśmie z 1 lutego 2012r. wypowiedziała pozwany umowę. Na dzień sporządzenia pisma o wypowiedzeniu saldo całkowitego zadłużenia wynosiło 73 566,53 zł; bieżące saldo zadłużenia przeterminowanego wynosiło 8 252,64 zł. Wypowiedzenia umowy dotarły do pozwanych 21 lutego 2012r.

Wobec braku spłaty rat pożyczki powódka wezwała pozwanych do zapłaty 78 303,68 zł. jako kwoty zadłużenia obejmującego kapitał w wysokości 64 579,11 zł, odsetki – 13 684,57 zł i opłaty i prowizje – 40 zł. Wezwanie do P. C. dotarło 11 i 4 czerwca 2012r. a do M. C. 6 listopada 2012r.

Powódka w wyciągu nr (...), sporządzonym na podstawie jej ksiąg rachunkowych wskazała jako wysokość zadłużenia 80 321,78 zł, w tym 15 702,67 zł z tytułu odsetek. Powódka wskazała również, że dalsze odsetki w wysokości maksymalnej (czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP) od żądanej do zapłaty kwoty będą obciążać pozwanych, jako dłużników solidarnych od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W związku z prowadzonymi postępowaniami karnymi, organy ścigania ustaliły na dzień 10 grudnia 2012r., że doszło do zawarcia 365 umów z różnymi bankami i instytucjami finansowymi przez osoby fizyczne i podmioty gospodarcze na kwotę 35 645 628,08 zł. Pożyczkobiorcy i kredytobiorcy wskazywali J. N. jako osobę, której przekazywali środki finansowe uzyskane od instytucji finansowych. Do przekazania dochodziło bezpośrednio albo przez pośredników powołujących się na J. N. i twierdzących, że działają w jego imieniu. Takim pośrednikiem był K. W..

M. C. i P. C. 9 listopada 2011r. wniosli przeciw K. W. do Sądu Okręgowego w Szczecinie powództwo o zapłatę 206 945 zł. Podstawą żądania zapłaty było zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki z 18 października 2010r. Pozwani w niniejszej sprawie uzyskali tytuł wykonawczy przeciwko K. W. w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z 5 stycznia 2012r. (wydany w postępowaniu prowadzonym pod sygnaturą akt I Nc 342/11) zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z 6 marca 2012r.

Po dokonaniu takich ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że powództwo okazało się uzasadnione. Stwierdził, że spór w niniejszej sprawie dotyczył skuteczności oświadczenia pozwanych zawartego w piśmie z 27 grudnia 2011r. o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia złożonego 18 października 2010r. w formie umowy pożyczki gotówkowej nr (...), zawartej w pierwszym oddziale powodowego banku w S.. Podstawą prawną tego oświadczenia stanowić miały przepisy art. 86 w zw. z art. 84 § 1 i w zw. z art. 88 § 1 k.c. Nadto, spór dotyczył naruszenia zasad współżycia społecznego poprzez naliczanie przez powódkę odsetek od kapitału przeterminowanego i ich kapitalizację w sytuacji, gdy powódka miała świadomość nieważności umowy pożyczki.

Sąd podkreślił, że bezspornym w niniejszej sprawie było, że strony zawarły w dniu 18 października 2010r. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której powódka zobowiązała się pożyczyć pozwany kwotę 63 580 zł, a pozwani zobowiązali się wskazaną kwotę zwrócić w umówionym terminie wraz z odsetkami. Bezspornym było też, że pozwani nie wykonali swojego zobowiązania i nie zwrócili pożyczonej kwoty. Skutkiem tego było zawarcie porozumienia z 7 czerwca 2011r., gdzie strony potwierdziły wysokość zadłużenia pozwanych i ustaliły harmonogram jego spłaty. Postanowienia wskazanego porozumienia nie zostały wykonane.

Odnosząc się do zarzutu pozwanych, że pozwani zostali podstępnie wprowadzeni w błąd Sąd wskazał, że zarówno w piśmie z 27 grudnia 2011 roku, kierowanym do pozwanego banku, jak i w toku procesu pozwani wyjaśniali, że w okolicznościach niniejszej sprawy błąd co do treści czynności prawnej nie miał miejsca, występuje on jednak w jego postaci kwalifikowanej - w postaci podstępu. Pozwani twierdzili, że pracownicy banku mieli świadomość tego, że zamiarem K. W. i J. N. było uzyskanie korzyści majątkowej, co więcej sami brali udział w całym procederze, jako członkowie zorganizowanej grupy przestępczej.

Sąd stwierdził, że wymagana przez art. 86 § 2 k.c. wiedza strony czynności prawnej o podstępie osoby trzeciej, w sytuacji, gdy drugą stroną czynności prawnej jest osoba prawna, może być wyłącznie postrzegana jako wiedza organów tej osoby prawnej (w tym przypadku osób wchodzących w skład zarządu banku). Sąd podkreślił, że wiedza pracowników banku (zatrudnionych w czasie składania oświadczenia woli) nie powoduje, że bank (będący osobą prawną) miał wiedzę o podstępnym działaniu osoby, czy osób trzecich. Mając na względzie powyższe rozważania Sąd przyjął, że konstrukcja z art. 86 § 2 k.c. w ogóle nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie, co stanowiło samodzielną przesłankę oddalenia powództwa.

Ponadto Sąd uznał, że przytoczone przez pozwanych okoliczności nie dały podstaw aby założyć, że kłamstwo czy też oszustwo K. W. może być uznawane za podstęp osoby trzeciej, uzasadniający uchylenie się przez nich od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego wobec banku.

Sąd stwierdził, że okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie dają podstaw do przyjęcia założenia, że ewentualne kłamstwo K. W. mogło być uznane za podstęp uzasadniający uchylenie się przez pozwanych od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego wobec banku. Uznał bowiem Sąd, że mylne wyobrażenie pozwanych o tym, że K. W. wraz z J. N. w przyszłości dobrowolnie spłaca pożyczkę, nie może być uznane za wywołany podstępnie błąd. Sąd podkreślił przy tym, że pozwanych nie łączył z J. N. stosunek prawny. Twierdzili, że chcieli mu pomóc, ponieważ kiedyś on im pomógł w uzyskaniu kredytu. Wyobrażenie pozwanych o tym, że to nie K. W., lecz właśnie J. N. będzie spłacał zaciągniętą przez nich u powódki pożyczkę faktycznie opierało się wyłącznie na twierdzeniach K. W..

Podkreślił też Sąd, że pozwani nie zadbali w jakikolwiek sposób o sformalizowanie sytuacji faktycznej jaka rzekomo miała mieć miejsce, na przykład przez uzyskanie poręczenia ze strony J. N. spłaty pożyczki, jaką udzielili K. W.. Faktycznie pozwani nie dysponują też jakimkolwiek dowodem w postaci dokumentu tego, że K. W. przekazał pieniądze J. N..

Dodatkowo Sąd wskazał, że bez znaczenia dla sprawy były podkreślane przez pozwanych takie fakty jak przedkładanie przez K. W. bankowi fałszywych dokumentów, które miały dowodzić istnienia zdolności kredytowej po stronie pozwanych, a także naruszanie przez pracowników banku procedur bankowych przy udzielaniu pożyczki. Sąd zauważył też, że to pozwani sami uczestniczyli w gromadzeniu dokumentów i poświadczali nieprawdę wobec powódki.

Wreszcie wskazał Sąd, że pozwani nie mogli uchylić się od skutków oświadczenia woli złożonego powódce pod wpływem działań K. W. - uważanych przez pozwanych za podstępne - ponieważ K. W. wobec pozwanych nie może być uznawany za osobę trzecią. W rozpoznawanej sprawie sami pozwani twierdzili, że K. W. zaoferował się dokonać wszelkich formalności związanych z podpisaniem umowy przez pozwanych i bank, stąd też pozwani przekazali mu całą dokumentację. Tym samym K. W. nie może być traktowany jako „osoba obca” w stosunku do osoby dokonującej czynności prawnej, jak i samej czynności, co było kolejną przesłanką przemawiającą za oddaleniem powództwa.

Sąd zwrócił również uwagę, że nawet wystąpienie wskazanej przez pozwanych wady oświadczenia woli nie oznaczałoby, że powódka nie ma wobec pozwanych roszczeń, a są oni wolni od jakiegokolwiek odpowiedzialności. O ile bowiem umowa pożyczki faktycznie na skutek uchylenia się przez pozwanych od wadliwego oświadczenia woli okazałaby się nieważna, to nie zmieniało to faktu, że otrzymali oni od powódki do swojej dyspozycji kwotę pożyczki. Bank posiadałby więc roszczenie o zwrot tej kwoty jako świadczenia nienależnego, a w związku z tym że bank świadczył w wyniku nieważnej czynności prawnej, pozwani nie mogliby powołać się na art. 411 pkt 1 k.c.

Dalej wskazał Sąd, że w niniejszej sprawie bezspornym było, że należność wynikająca z umowy pożyczki z 18 października 2010r. nie została w całości spłacona, co stanowiło niewykonanie umowy i wywołało po stronie powódki szkodę. W takiej sytuacji postanowienia § 14 ust 2 i 3 wskazanej umowy zezwalały powódce naliczyć odsetki maksymalne w rozumieniu art. 359 k.c. Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne) (§ 21).

Sąd wskazał także, że podstawą zasądzenia odsetek jest art. 481 k.c., a zgodnie z treścią wyciągu nr (...) z ksiąg powódki na dzień 12 lipca 2012r. odsetki od kwoty pożyczki wynosiły 15 702,67 zł. Dodał też Sąd, że w orzecznictwie przyjmuje się, że wystawienie bankowego tytułu wykonawczego (aktualnie na podstawie art. 96 i 97 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe – tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.) obejmującego odsetki od zaległych odsetek jest równoznaczne z wytoczeniem o nie powództwa w rozumieniu art. 482 § 1 k.c.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku orzekając o odsetkach w wysokości maksymalnej od dochodzonej przez powódkę kwoty od dnia 13 lipca 2012r. to jest od dnia sporządzenia wyciągu z ksiąg banku (...) S.A.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu wydano na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., a na koszty procesu zasądzone na rzecz strony powodowej w punkcie drugim sentencji wyroku złożyły się koszty sądowe – opłata od pozwu w wysokości 4017 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. (§ 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013, poz.461).

Dla pozwanych ustanowiony został pełnomocnik z urzędu – adwokat. Z tej przyczyny Sąd zasądził w punkcie trzecim sentencji wyroku od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Szczecinie na rzecz adwokata K. G. kwotę 3600 zł powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem pokrycia kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu, co znalazło podstawę w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123 , poz. 1058 z późn. zm.) oraz § 2 ust 3 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodzili się pozwani, którzy zaskarżyli wyrok w całości i wnieśli o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, przy pozostawieniu Sądowi I instancji orzeczenia o kosztach postępowania, względnie o zmianę orzeczenia Sądu Okręgowego w Szczecinie poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za obie instancje, a także zasądzenie na rzecz adwokata K. G. - pełnomocnika z urzędu pozwanych - kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które to koszty nie zostały opłacone w całości ani w części.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

1.obrazę przepisów postępowania, a to art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. (w brzmieniu przed 03.05.2012 r.), która miała wpływ na treść orzeczenia, wyrażającej się w nie przeprowadzeniu przez Sąd I instancji koniecznych dla wyjaśnienia sprawy wniosków dowodowych prowadzących, m.in. z protokołów wyjaśnień J. N. złożonych w postępowaniu o sygn. akt VI Ds. 44/11, a także dowodu z Biura Informacji Kredytowej, przez co nie doszło do dokonania istotnych ustaleń, które wskazywałyby na istnienie po stronie pracowników banku wiedzy o podstępie J. N., współpracującego z K. W., wobec pozwanych,

2.naruszenie przepisu postępowania mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej zamiast swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych, skutkiem czego było przyjęcie przez Sąd I instancji, że:

- pracownicy powodowego banku nie wiedzieli o relacjach łączących powódkę z J. N., przeznaczeniu środków dla J. N. oraz współpracy pracowników banku w przestępczej działalności J. N., a także, że organy powódki jako osoby prawnej nie miały świadomości zawierania przez pozwanych z bankiem umowy pożyczki, a tym bardziej nie miały świadomości okoliczności w jakich ta umowa była zawierana,

- bezkrytycznym uznaniu za wiarygodne zeznań świadków A. M., A. C., gdy w świetle zgromadzonego materiału dowodowego zeznania tychże świadków nie są wiarygodne i bezstronne, gdyż świadkowie ci zostali przygotowani do rozprawy przez pełnomocnika powódki, ich zeznania nie są swobodne i obiektywne co wynika wprost z protokołu ich przesłuchania, a nadto osoby te były zainteresowane stronniczym przedstawieniem faktów i wynikiem korzystnym dla powódki,

- przyjęcie, że bez znaczenia dla sprawy były takie fakty jak przedkładanie przez K. W. bankowi fałszywych dokumentów, które miały dowodzić istnienia zdolności kredytowej pozwanych, a także naruszenie przez pracowników banku procedur bankowych przy udzielaniu pożyczki, podczas gdy przedstawione okoliczności były istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,

- przyjęcie, że powódka dowiedziała się o zobowiązaniach bankowych pozwanych dopiero po podpisaniu umowy pożyczki, co skutkowało pominięciem dowodu z Biura Informacji Kredytowej, podczas gdy z zeznań świadków - pracowników banku wynika, że Bank w procedurze udzielania pożyczki sprawdza dane klientów oraz stan ich zadłużenia w Biurze Informacji Kredytowej.

W uzasadnieniu apelacji odnosząc się do pierwszego zarzutu apelacyjnego, a mianowicie nierozpoznanie istoty sprawy, wskazano, że Sąd I instancji poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z dokumentów z akt postępowania karnego, w tym z protokołów z wyjaśnień J. N. złożonych w postępowaniu o sygn. akt VI Ds. 44/11, a także dowodu z Biura Informacji Kredytowej, nie dokonał istotnych ustaleń w sprawie, które wskazywałyby na istnienie po stronie pracowników banku wiedzy o podstępie J. N. wobec pozwanych. Podkreślono, że nadal toczy się śledztwo w Prokuraturze Okręgowej w Szczecinie, gdzie zarzuty postawiono nie tylko J. N., ale i innym osobom, w tym pracownikom banku. Przywołano wyjaśnienia złożone przez J. N. w tym postępowaniu.

Dalej zarzucono, że Sąd I instancji bezkrytycznie uznał za wiarygodne zeznania świadków A. M. oraz A. C., pomimo tego, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego zeznania tych osób nie są wiarygodne i bezstronne, gdyż świadkowie ci zostali przygotowani do rozprawy przez pełnomocnika powódki.

Kolejno zarzucono, że Sąd Okręgowy przyjął, że bez znaczenia dla sprawy były takie fakty jak przedkładanie przez K. W. bankowi fałszywych dokumentów, które miały dowodzić istnienia zdolności kredytowej pozwanych, a także naruszenie przez pracowników banku procedur bankowych przy udzielaniu pożyczki. Podniesiono, że przedstawione przez świadka K. W. - współpracownika J. N.- bezprawne działania w postaci przedkładania przez niego bankowi fałszywych dokumentów, które miały dowodzić istnienia zdolności kredytowej po stronie pozwanych, z pewnością wpłynęło na sferę motywacyjną pozwanych i skłoniło ich do zawarcia umowy pożyczki. Podkreślono też, że pozwani w ogóle nie uczestniczyli w gromadzeniu dokumentów koniecznych do uzyskania kredytu, ani też nie wiedzieli jaką rzeczywistość posiadają zdolność kredytową. Wskazano, że działanie pozwanych ograniczało się tylko do podpisywania przedkładanych przez pracowników banku dokumentów.

Końcowo podkreślono, że to J. N. wraz z pracownikami banku ustalali warunki zawierania umów kredytowych, gromadzili potrzebne do tego dokumenty. Procedura przyznawania kredytów odbywała się w sposób sprawny. Pozwani nie mieli żadnej wiedzy na temat dokumentów koniecznych do uzyskania kredytu, ani nawet wiedzy dotyczącej swojej zdolności kredytowej. Całą procedurą przyznawania kredytów zajmował się J. N. wraz ze swoimi

współpracownikami, w tym przypadku K. W., i pracownicy banku. Zarzucono, że na podstawie przedstawionych w pismach procesowych okoliczności, jednoznacznie można stwierdzić, że organy banku wiedziały o przeznaczeniu środków pochodzących z kredytu dla J. N., który był również zobowiązany do uiszczania rat i początkowo te raty uiszczał.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty zawarte tym środkiem odwoławczym nie są zasadne i nie dają podstaw do zmiany wyroku w postulowanym przez pozwanych kierunku.

Sąd Odwoławczy stwierdza, że ustalenia poczynione w tej sprawie przez Sąd Okręgowy są prawidłowe i znajdują pełne odzwierciedlenie w jej materiale dowodowym. Stąd tutejszy Sąd w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. Wobec powyższego nie widzi konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2001 roku, V CKN 348/00, LEX nr 52761, Prok.i Pr. 2002/6/40). Również wnioski wyprowadzone na podstawie tych ustaleń nie mogą budzić wątpliwości, a argumentacja Sądu Okręgowego, wyłożona w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w pełni zasługuje na aprobatę.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny pragnie zwrócić uwagę, że powód - Bank (...) Spółka Akcyjna w W. pozew w tej sprawie wniósł do Sądu Okręgowego w Szczecinie dnia 16 lipca 2012 r. Dlatego w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu obowiązującym od 3 maja 2012 r.tj. w modyfikacji wprowadzonej ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2011.233.1381 ze zm.), stąd powoływanie w apelacji obraży art. 227 k.p.c. w związku z art. 217§ 2 k.p.c. w brzmieniu sprzed 3.05.2012r jest chybione.

Ponadto wskazać należy, że Sąd Okręgowy na wniosek pozwanych wystąpił do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie o przesłanie odpisu protokołu przesłuchania J. N.. Prokuratura jednak ze względu na dobro śledztwa odmówiła udostępnienia akt oraz protokołu, wskazując, że w sprawie postępowanie karne nie zostało zakończone (k. 343).

Ponadto podkreślić trzeba, że w sprawie niniejszej Sąd uwzględnił wniosek pozwanych i wezwał J. N. na rozprawę w celu przesłuchania w charakterze świadka. Świadek ten jednak na podstawie art. 261 § 2 k.p.c. skorzystał ze swojego prawa odmowy odpowiedzi na zadane mu pytania. Tym samym uznać należy, że zarzut apelacji dotyczący nieprzeprowadzonego dowodu ze wskazywanego protokołu zmierza do obejścia przepisów zezwalających na odmowę odpowiedzi na zadane pytanie. Taki wniosek jest zatem sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym.

Ponadto stwierdzić trzeba, że w niniejszej sprawie przesłuchanie tego świadka było zbędne, gdyż J. N. z pozwanymi nie wchodził bezpośrednio w żadne relacje, niewątpliwie bowiem pozwani nie wykazali, by łączyła ich z J. N. jakakolwiek umowa, co słusznie zauważył Sąd I instancji. Środki z pożyczki zaciągniętej u powoda pozwani przekazali wszak dla K. W. i z nim zawarli umowę pożyczki dotyczącą przekazania środków uzyskanych z pożyczek zaciągniętych w bankach i w (...). Pozwani legitymują się w tym zakresie tytułem wykonawczym o zwrot pożyczki przeciwko K. W., a nie przeciwko J. N..

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy był też dowód z Biura Informacji Kredytowej, a to w sytuacji, gdy to pozwani zaciągali równocześnie kredyty w dwóch bankach i, co jest poza sporem, uczynili to w tym samym dniu. Ponadto podzielić trzeba pogląd Sądu I instancji, że pozwani nie wykazali, że organy powodowego banku miały wiedzę o działaniach J. N. podejmowanych wobec pozwanych. Odnośnie zarzutu pominięcia dowodu z Biura Informacji Kredytowej wskazać dodatkowo trzeba, że pozwani jako uprawnieni mogli w każdym czasie wystąpić do Biura

Informacji Kredytowej o udostępnienie przedmiotowych danych i bez przeszkód otrzymaliby stosowny wydruk. Ponadto w czasie przesłuchań świadków - pracowników powoda, pozwani mogli zwrócić się do nich z pytaniem o objaśnienie zapisów wydruku z BIK będącego w posiadaniu powoda, który może być niezrozumiały dla osoby nie przygotowanej do jego odczytu. Tego jednak nie uczynili.

Wobec tego nie sposób uznać za zasadny postawionego Sądowi Okręgowemu w apelacji zarzutu nierozpoznania istoty sprawy, objawiającego się nie przeprowadzeniem koniecznych dla rozpoznania sprawy wniosków dowodowych, prowadzących do wyjaśnienia sprawy.

Sąd Odwoławczy uznał, że Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się także zarzucanego mu naruszenia przepisów postępowania w postaci obrazy art. 233 § 1 k.p.c. i dokonał swobodnej, a nie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. W szczególności zauważyć należy, że poza sporem jest, że jak dotychczas żaden z pracowników powodowego banku nie został skazany za współdziałanie w przestępczej działalności J. N..

Sąd Okręgowy właściwie także ocenił jako wiarygodne zeznania świadków A. C. i A. M.. Zeznania te nie były wbrew zarzutom apelacji dotknięte wadliwością. Dla takiej oceny wystarczy prześledzić przebieg procesu w niniejszej sprawie i protokoły kolejnych rozpraw. Świadek A. M. złożyła swe zeznania w dniu 24 marca 2014, przy czym zeznania te złożyła po odebraniu od niej na wniosek pełnomocnika pozwanych przyrzeczenia. Wskazać też trzeba, że pełnomocnik pozwanych nie złożył zastrzeżenia do protokołu odnośnie przesłuchania świadka (k.316).

Świadek A. C. stawiała się przed Sądem Okręgowym wezwana na rozprawę, która odbyła się 12 maja 2014 r. i została przesłuchana po pouczeniu przez Przewodniczącego na wniosek pełnomocnika powoda o możliwości odmowy udzielenia odpowiedzi na pytanie jeżeli byłoby to związane z pociągnięciem do odpowiedzialności karnej świadka lub osoby mu bliskiej. Stosowny zapis o fakcie i treści znajduje się także w skróconym protokole pisemnym na karcie 351 akt sprawy. Pouczenie to znajduje podstawę w treści przepisu art.261 § 2 k.p.c. zgodnie z którym świadek może odmówić odpowiedzi na zadane mu pytanie, jeżeli zeznanie mogłoby narazić jego lub jego bliskich, wymienionych w paragrafie 1 tego artykułu, na odpowiedzialność karną, hańbę lub dotkliwą i bezpośrednią szkodę majątkową albo jeżeli zeznanie miałoby być połączone z pogwałceniem istotnej tajemnicy zawodowej. Po przesłuchaniu tego świadka pełnomocnik pozwanych nie złożył zastrzeżenia do protokołu odnośnie przesłuchania świadka (k.351). W tej sytuacji brak jest podstaw do podzielenia zarzutów skarżących, że zeznania tych świadków nie są wiarygodne i bezstronne, skoro ani w trakcie ich przesłuchania, ani też po przesłuchaniu pełnomocnik pozwanych nie składał w tej kwestii żadnych zastrzeżeń ani oświadczeń. Nadto, co istotniejsze, apelujący nie wskazali, jaki konkretny materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie pozostaje w sprzeczności z zeznaniami tych świadków. Wskazać też trzeba, że zeznania tych świadków zgodne są z zeznaniami świadka T. K. i M. R., których apelujący nie zakwestionowali.

Podkreślić trzeba, że dla zakwestionowania zeznań przywołanych świadków nie są wystarczające przeciwne twierdzenia pozwanych, oczywiście zainteresowanych korzystnym dla nich rozstrzygnięciem sprawy. Wiarygodności tych świadków nie mogą też podważyć przywoływane w apelacji wyjaśnienia J. N. złożone w postępowaniu karnym, a to pierwszorzędnie wobec zasady bezpośredniości obowiązującej w procesie cywilnym, a wtórnie wobec faktu, że zeznania te zostały złożone w czasie jego pobytu w areszcie i J. N. po ponad 1,5 -rocznym pobycie był zainteresowany składaniem określonych zeznań w celu skrócenia tego pobytu. Ponadto wskazać trzeba, że J. N. po złożeniu zeznań w sprawie karnej opuścił areszt i obecnie odmawia składania zeznań, co miało miejsce także w sprawie niniejszej.

Co do podnoszonego przez apelujących faktu przedkładania przez K. W. bankowi fałszywych dokumentów, to podkreślić trzeba, że nawet jeśli taki fakt miał miejsce, to pozwani wnioski kredytowe podpisali osobiście, zatem powinni takie fałszywe dokumenty zauważyć i wyłączyć je z dokumentacji. W przeciwnym razie uznać należy, że w pełni akceptowali wszystkie działania podjęte w celu uzyskania przez nich kredytu, który przecież został przez powodowy bank przyznany, a pieniądze pozwani podjęli.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na zeznania świadka K. W., który twierdził iż pozwani zaciągając przedmiotowe pożyczki, mieli na uwadze zysk w wysokości 15 -20 % od pożyczanej kwoty (k. 446).

Wskazać należy również, że sąd I instancji ustalił, że weryfikacja zdolności kredytowej klienta oraz decyzja o przyznaniu pożyczki jest procesem, w którym zaangażowanych jest wiele osób oraz specjalistyczne systemy komputerowe. Nie ma możliwości, aby tego typu decyzję podjęła jedna osoba, po samodzielnie przeprowadzonym postępowaniu weryfikacyjnym. Sytuację taką eliminuje już choćby fakt, że umowę pożyczki podpisują dwie osoby, kompetentne do składania oświadczeń w imieniu banku. Nadto, umowa pożyczki oraz ocena zdolności kredytowej sporządzane są przez inne zespoły pracowników powodowego banku. Podkreślenia w związku z powyższym wymaga, że apelujący tych ustaleń nie zakwestionowali w złożonym środku odwoławczym.

Całkowicie zatem chybionym jest zarzut dopuszczenia się przez Sąd pierwszej instancji obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten wyraża zasadę swobodnej oceny dowodów, zgodnie z którą Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału” a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1966 roku, sygn. II CR 423/66, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 roku, sygn. I PKN 632/98, opubl.: OSNAPiUS 2000/10/382; uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z 11 lipca 2002 roku, sygn. IV CKN 1218/00, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 roku., sygn. IV CKN 1256/00, niepubl.). Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Jak trafnie przy tym wskazuje się w orzecznictwie sądowym - jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak min. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27.09.2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (tak Sąd Najwyższy min. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 r., II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 r. II CKN 572/99, LEX nr 53136).

W odniesieniu do niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny zaznacza, że pozwani nie przedstawili takich argumentów, które w sposób rzeczywisty i skonkretyzowany mogłyby podważyć ocenę dowodów zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Apelujący nie zauważają przy tym, że to nie wadliwa ocena dowodów przeprowadzonych w tej sprawie, ale brak dowodów, które potwierdziłyby ich zarzuty, doprowadził do uwzględnienia żądania pozwu. Tymczasem Sąd pierwszej instancji akcentował, że pozwani reprezentowani w tej sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika nie sprostali ciężarowi udowodnienia okoliczności podnoszonych w obronie przed roszczeniami powodowego banku, pomimo, że z treści art. 6 k.c. wynika jednoznacznie w jaki sposób rozkłada się między stronami ciężar dowodu na okoliczności istotne w sprawie, poparty przez ustanowiony w art. 232 k.p.c. obowiązek wskazywania przez strony dowodów dla stwierdzenia faktów, z których strony te wywodzą skutki prawne.

Należy zauważyć, że powód dochodząc w tej sprawie zasądzenia od pozwanych 80.321,78 zł załączył do pozwu dowód w postaci wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 13 lipca 2012 r. wskazującego na zadłużenie tych pozwanych wobec strony powodowej na taką kwotę (k. 11). Nadto złożył umowę pożyczki Nr (...), zawartej przez strony w dniu 18 października 2010 r. (k. 4-7), a także ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 28 maja 2012 r. doręczone

osobiście pozwany w dniu 6 i 4 czerwca 2012 r. oraz 6 listopada 2012r, na co wskazują załączone potwierdzenia odbioru (k. 8-10). Wskazać też należy, że w dniu 7 czerwca 2011r strony zawarły porozumienie w sprawie spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki z dnia 18 października 2010r. Wtedy pozwani przyznali fakt zadłużenia i nie kwestionowali okoliczności związanych z udzieleniem pożyczki.

Co więcej, sama pozwana przesłuchana w charakterze strony przyznała, że sama dostarczyła zaświadczenie o wysokości zarobków wypełnione przez kadrową w jej miejscu pracy, podobny dokument złożył jej mąż, pozwani podpisali osobiście także wniosek o tę pożyczkę (k.87-92). Oceniana na tej podstawie przez bank zdolność kredytowa pozwanych nie może nasuwać żadnych wątpliwości, że byli oni podmiotem wiarygodnym, zdolnym do wypełnienia obowiązków przyjętych na siebie umową pożyczki z 18 października 2010 r. Sąd pierwszej instancji prawidłowo zatem ocenił, że pozwani nie wykazali, aby zostali przez stronę powodową podstępnie doprowadzeni do zawarcia umowy pożyczki z 18 października 2010rr. lub aby zawierając tę umowę działali w błędzie, stanowiących jakoby o wadliwości ich oświadczeń woli. Przeciwnie - pozwani swobodnie i bez jakichkolwiek nacisków ze strony banku zawarli przedmiotową umowę pożyczki, pobrali także pieniądze przelane na wskazane przez nich konto. Ich relacje z K. W. czy J. N. nie mogą wpływać na negatywną ocenę działań strony powodowej w zakresie udzielenia tej pożyczki, skoro zarzuty pozwanych wobec pracowników banku nie zostały w tej sprawie potwierdzone wiarygodnymi dowodami.

Bez wątpienia natomiast wykazane zostało, że pozwani umówiwszy się z K. W. na pożyczkę prywatną postanowili zaciągnąć pożyczkę w powodowym banku działając z chęci zysku, o czym świadczy fakt, że bezpośrednio po udzieleniu pożyczki bankowej z uzyskanych pieniędzy zatrzymali dla siebie określoną kwotę, przekazując resztę kwoty pożyczki K. W.. Ponadto, co istotne pozwani dysponują tytułem wykonawczym przeciwko swemu pożyczkobiorcy- nakazem zapłaty z dnia 5 stycznia 2012r wydanym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie INc 342/11, na podstawie którego są wierzycielami K. W. na kwotę 206 945 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Okoliczność, że K. W. nie spłacił zgodnie z umową z pozwanym tego zadłużenia pozostaje bez znaczenia w tej sprawie i odnosi się do relacji między nim a pozwanymi.

Podkreślenia wymaga także, że fakty istotne dla rozstrzygnięcia o roszczeniach powoda dochodzonych w tej sprawie zostały ustalone w oparciu o niekwestionowane dowody – w tym z dokumentów i zeznań choćby samej pozwanej, w świetle których bezspornie pozwani zaciągnęli w dniu 18 października 2010 r w Banku (...) Spółka Akcyjna w W. pożyczkę, której do dnia wyrokowania nie spłacili, a czynność ta nie była dotknięta wadami, jakie podnieśli w tej sprawie.

Podziela też Sąd Apelacyjny dokonaną przez Sąd I instancji negatywną ocenę postawy procesowej pozwanych, którzy w odpowiedzi na pozew i w dalszych pismach twierdzili, iż środki z pożyczki przekazali J. N., natomiast faktycznie środki te zostały przez pozwanych przekazane K. W., o czym świadczy tytuł wykonawczy wydany na rzecz pozwanych przeciwko K. W.. Tego rodzaju zachowanie pozwanych, jak słusznie zauważa strona powodowa, wskazuje na instrumentalne podejście pozwanych do przedstawiania faktów, którymi są skłonni manipulować, aby odnieść korzyść procesową.

Stąd wyrok Sądu Okręgowego uwzględniający roszczenia powodowego banku z tej umowy należy ocenić jako prawidłowy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Odwoławczy w punkcie I sentencji wyroku oddalił apelację pozwanych jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Odwoławczy wydał na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 oraz w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz. 461).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu w postępowaniu apelacyjnym stanowi art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r.

Nr 123 , poz. 1058 z późn. zm.) oraz § 2 ust 3 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 2 oraz w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

SSA D. Jezierska SSA A. Sołtyka SSA M. Sawicka